

စိုးမိုးစာပေ

ရှား
စင်တင်သည်
နတ်သမီး
ပန်းတွေ့ဖျားတုံ့လရာသီ

ပန်း : ချီသိန်းစု၊ ၂၀၀၆

အခန်း (၁)

“အိုး . . .”

စံ ပခုံးသား ဖွေးဖွေးလေးပေါ် သူ့လက်ချောင်းလေးများ ဖျတ်ခနဲ လွင့်ကျလာစဉ် စံ အသားဆိုင်များ ရှိန်းဖိုလှုပ်ကြွလျက် ရှက်ရည်လွှမ်းသွား၏။

စံ မျက်လွှာချ၍

“ဖယ်ပါ”

စံ အသံလေး သိသိသာသာ လှိုက်တုန်လာသည်။

“ဖယ်နော်”

အသနားခံတောင်းဆိုနေသည့် စံ ဝမ်းနည်းသံက သူ့ရင်မှာ ခံပြင်းမှု လှိုင်း ကြွထန်စေသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းပါးတင်းလာသည်။ သူ မျက်ဝန်းစူးစူး စံနှုတ်ခမ်းပါးဆီ လွင့်ကျလာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စံ ပခုံးသား လှုပ်ယမ်းသွားအောင် သူ ဆွဲခါလိုက်တော့ စံပို၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။

“စံ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာ”

သူ အသံတင်းပြတ်ပြတ် လှိုင့်ထွက်လာတော့ စံ နှုတ်ခမ်းလွှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွားသည်။

“ဘာပြောတယ် ရတီစံ မင်းပြန်ပြောစမ်း”

စံရင်ထဲက လှိုက်တက်လာတဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းကို ဖိသိမ့်မျိုချ၍

“စံ စံ တောင်းပန်ပါတယ် ဖယ်ပါနော် ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူး”

သူ အသံအဆုံး စံ ပခုံးသားဆီ သူလက်ချောင်းတွေပို၍ နှစ်ဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

“မင်း အခုမှ မခိုတရို့ အမူအရာနဲ့ အသနားမခံနဲ့ ရတီစံ ငါ့ကိုလိုချင်လို့ ဖန်တီးယူတဲ့ မင်းလို မိန်းမကို ငါသနားရမလားကွ”

“မ မဟုတ်ဘူး ကိုကောင်းကင်ဈာန်ရယ်”

“ဘာလဲ ငါက ခပ်တုံးတုံးကောင်လို့ မင်းထင်နေလား”

စံ ဦးခေါင်းတရစပ် ယမ်းခါစဉ် သူ့မျက်ဝန်းပို၍ စူးတောက်ကာ စံကို သဲသဲမဲမဲ ကြည့်ပြီး

“ဒီမှာ ရတီစံ ကောင်းကင်ဈာန်ဆိုတဲ့ ငါဟာ လိုချင်တာကို အရယူတတ်တယ် ဒါပေမဲ့ မလို ချင်တဲ့ အရာကို ရလိုက်ရင် အဲဒီအရာကို ငါ့အတ္တနဲ့ ခြေမွှပစ်လေ့ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမမေ့နဲ့”

“စံ ပြောတာက . . .”

“မပြောနဲ့ မင်းတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့”

သူ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ယမ်းလိုက်၍ စံပခုံးသားလေး နီမြန်းကျင်ရှုသွားသည်။ ။

“မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဝမ်းနည်းတဲ့ အမူအရာနဲ့ မျက်ရည်ခံထိုးပြီး အသနားခံဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က မင်းရဲ့ မာယာထဲမှာ ပျော်ဝင်နေမှာ

မဟုတ်ဘူး ”

တစ်စတစ်စ တင်းမာလာသည့် သူ့စကားတွေက သူ့လက်ချောင်းထဲစီးဝင်လာသည်။ ။ စံပုဆိုးသားကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ စံ ရင်မှ ဝမ်းနည်းမှုတချို့ မျက်ရည်စအဖြစ် ပြောင်းလဲလာသည်။ ။

သည် တော့ စံမျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ပုလဲဥလေး စို့လျက်

“ငါ့ကိုလိုချင်လို့ မင်းကြိုးစားခဲ့တယ် အခု မင်းငါ့ကို ရပြီပဲ မင်းပျော်လိုက်ပေါ့ကွ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့လက်ချောင်းတွေ ဖယ်ပစ်ဖို့ တောင်းပန်နေရတာလဲ မင်း မြိန်မြိန်ကြီး ခံစားကြည့် ရတီစံ ငါဟာ မင်းရဲ့ သတို့ သားလောင်းလေ မင်း ရင်ခုန်လိုက်စမ်းပါ”

“အို . . .”

စံကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တော့ စံ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှိုက်ခါ လန့်လူးသွား၏။

“ဖယ် ဖယ်စမ်းပါ ကောင်းကင်ဈာန်ရယ် စံ တောင်းပန်ပါတယ် ရှင့်ရဲ့ တစ်ဖက်သတ် စွဲချက်နဲ့ စံကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့ စံ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်း မတောင်းပန်နဲ့ မင်းရဲ့ တောင်းပန်တာကို ငါဘယ်တော့မှ အသိအမှတ်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး မင်း ငါ့ကိုရအောင် ယူခဲ့တဲ့ အတွက် မင်း ဘယ်တော့မှ နောင်တမရနဲ့ မင်းမျှော်လင့်တဲ့ ငါ့အချစ်နဲ့ ဘဝထက် ငါ့ရဲ့ နာကြည်းမှုတွေကို မင်း ခံစားစေရမယ် ရတီစံ ဒါကြောင့် မင်းမျက်ရည်ကို မင်းပြန်သိမ်းလိုက် ငါ့ရဲ့ အမုန်းကို စားသုံးဖို့ မင်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထား”

ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားသည့် သူ့စကားလုံးတွေနောက်မှာ သူ့အမူအရာက ကြွပ်ဆတ်ကြမ်း တမ်းလာသည်။ ။ သူ ရင်ခွင်ထဲမှ စံကိုယ်လုံး

လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ။ စံကိုယ်လုံး
လေးက စိမ်းဝါရောင်ပန်းခက်များ ယှက်ထွေးနေသည့် မွေ့ရာလှလှပေါ်
ဝုန်းခနဲ လွင့်ကျသွားသည်။ ။

မွေ့ရာအိအိကလေး တုန်ခါလျက် အဲဒါ စံရင်ခုန်သံထင်ရဲ့။ ။ သူ့အကြ
ည့်က ဆူးတစ်ချောင်းလို ချွန်ရှုလာစဉ် စံ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ထိ
တ်လန့်လျက်။

“မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သတို့ သမီးတဲ့ ဟား ဟား ...”

မဲ့ရွဲတွန့်ကြေနေသည့် သူ့ရယ်သံက စံရင်ကိုပို၍ ဝမ်းနည်းလာစေသ
ည်။ ။

“ဟုတ်တယ် မင်းရဲ့ ဖန်တီးမှုကြောင့် ငါဟာ မင်းသတို့ သားဖြစ်နေ
တယ် ရတီစံ အဲဒီအတွက် မင်းမာယာတွေနဲ့ ငြင်းဆန်ဖယ်ရှားဖို့ မရူးသွ
ပ်နဲ့ ငါ့အတ္တကို နင်ဘယ်တော့မှ ဖယ်ရှားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ရတီစံ”

စံ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပန်းစည်းလှလှကို သူ ဆတ်ခနဲဆွဲယူ
၍ နံရံမှာ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ။ ပန်းစည်းလေးက စံခြေရင်း ခုတင်
နောက် ကြမ်းခင်းပေး လွင့်ကျသွား၏။

“ငါ့လက်ချောင်းလေးတွေ မင်းပခုံးပေါ် ရောက်သွားလို့ မင်း ဝမ်းန
ည်းရတယ်ဆိုရင် မင်း ဒီထက် ဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ်”

စံ ဒူးပေါ်ဝဲကျနေသည့် ရွှေဝါရောင် မင်္ဂလာဂါဝန် နောက်နားစဆီ သူ
လက်ချောင်းလေး ရွှေလျားလာတော့ စံ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်နေသည့်
မျက်ရည်တချို့ စံပါးပြင်ပေါ် စီးဖြာသွားသည်။ ။

တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်နဲ့ စံ ရင်ခုန်သံကို နှိပ်စက်နေသည့် သူ့မျက်
ဝန်း စံတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြန့်ကြည့်လာ၍ စံ ဝမ်းနည်းကြီးစွာ တစ်ချက်ရှိ

က်မိပြီး

“ရှင် တစ်ဖက်သတ် မစွပ်စွဲနဲ့ ကိုကောင်းကင်ဈာန် စံနေရာမှာ ရှင် ခံစားကြည့်ပါ”

“ဟေ့ ငါကဘယ်သူ့နေရာမှ အစားထိုးခံစားစရာ မလိုဘူး မင်းကိုငါ အတန်တန် ငြင်းခဲ့လျက် မရရအောင် ငါ့ကို မင်းယူခဲ့တာ”

“မဟုတ်ဘူး ”

စံ ဝမ်းနည်းတကြီး ဟစ်အော်၍ မွေ့ရာထက်မှ စံကိုယ်လုံး လူးလဲရုန်းထလိုက်သည်။ ။ သူ့ ဒေါသလက်တစ်ဖက်က စံ ပခုံးသားဆီ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာ၏။

“ရှင့်လက်ကို ဖယ်လို့ ပြောနေတယ်နော်”

စံအသံက ခံပြင်းမှုနှင့် လှိုက်ဆူလာသည်။ ။

“နေဦး မင်းငါ့ကို ငြင်းချင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမရအရ လက်ထပ်တာလဲ”

“တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့ မစွပ်စွဲနဲ့ ”

“ငါစွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး မင်းလုပ်ရပ်က သက်သေခံတာ မင်းလုပ်ရပ်အတွက် မင်း တစ်သက်လုံး ဝမ်းနည်းနေစေရမယ် ရတီစံ”

အုပ်မိုးလာသည့် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကို စံ ဝမ်းနည်းတကြီး တွန်းဖယ်မိသည်။ ။ သို့သော်

“မင်း ဝမ်းနည်းအောင် ကြေကွဲမျက်ရည်ကျအောင် ငါ ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး ရတီစံ အရှင်းဆုံးပြောလိုက်မယ် ငါ့နှလုံးသား အညိုအမည်းစွဲတဲ့ ဒဏ်ရာအားလုံးကို နင်တန်ပြန်ခံစားနေစေရမယ် ငါ့စကား

လုံးတွေက စက္ကန့်နဲ့ အမျှ နင့်ရင်ခွင်ကို နာကျင်စေရမယ်။ ငါ့နှုတ်ခမ်းက နင့်နှလုံးသား အတွက် အချိန်ပြည့် ဆူလောင်ပွက်ထစေရမယ်။ အဲဒါ ငါ့ ရဲ့ တန်ပြန်အတ္တပဲ ရတီစံ”

သူ့ရင်ခွင်ကို တွန့်ကာထားသည့် စံလက်ချောင်းလေးများ တစ်ဆတ် ဆတ် တုန်ခါလျက် အတ္တတွေ ဖိစီးလာတဲ့ သူ့ရင်ခွင်က မုန်တိုင်းတစ်စင်းလို ပြင်းထန်ပွေ့လာ၍ စံ၏ ခံပြင်းမှုတွေက ဝမ်းနည်းခြင်း ခေါင်းစဉ်အောက် တသိမ့်သိမ့် ဝပ်ဆင်းသွားသည်။ ။

ပူပြင်းတောက်လောင်နေသည့် အတ္တတွေအောက်မှာ စံရဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ အရည်ပျော် စီးဆင်းကာ အိုင်ထွန်းနေလေပြီ။

“မင်း တစ်သက်လုံး ငါ့အမုန်းတွေနဲ့ ပေါင်းဖက်စေရမယ်။ ငါ့ရှေ့မှာ မင်းတစ်သက်လုံး ခေါင်း ငိုက်ဝပ်ဆင်းနေစေရမယ်။ အရှင်းဆုံးပြောမ ယ် ရတီစံ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သတို့ သမီးဆိုတာထက် ကျွန်မ တစ်ယောက်လို ပုံလောင်းပစ်ဖို့ ငါစီရင်ရလိမ့်မယ် ခုချိန်ကစပြီး မင်း ငါ့ကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဖယ်ရှားပစ်မယ့် နင့်လက်ချောင်းတွေကို အမုန်းတွေနဲ့ ချိုးပ ဖ်ဖို့ ငါ ဝန်မလေးဘူးကွ”

သူ့အမုန်းတွေ ဖိလာစတော့ စံလက်ချောင်းတွေ တစ်စစ အားကျပျော့တော့လာသည်။ ။ ဘုရားရေ . . .

သူ့အမုန်းတွေက ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတွေလား။

ဒါဆို စံက အားအင်နဲ့ ရုန်းကန် တွန်းဖယ်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ သဲပွင့်လေး လို လှိုင်းလုံးကြီးအောက်မှာ ခေါင်းငုံ့ဝပ်ဆင်းရမှာ လား။

တရစပ် ယိုစီးလာသည့် စံမျက်ရည်တွေက စိမ်းဝါရောင်ပန်းခက် တွေနဲ့ မှုန်းခြယ်ထားသည့် မွေ့ရာခင်းလှလှပေါ် စိမ့်ဝင်လျက်။

ကောင်းကင်ဈာန်ရယ်။

တစ်ဖက်သတ်ဆန်လွန်းတဲ့ နင့်အတ္တကို စံတစ်သက်လုံး စားသုံးရမ
တဲ့ လား ဟင်။

ငါ ရင်အနာဆုံးက . . . ။

“မင်း ငါ့ကိုရအောင်ယူခဲ့တာ”

ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်ကိုပဲ ကောင်းကင်ဈာန်။

နင့်ကိုငါအရယူဖို့ ကြိုးစားတာလား။

ငါ့ကိုရအောင် နင့်မိဘက ကြိုးစားတာလား။

ဒါမှ မဟုတ်

နှစ်ဖက်မိဘရဲ့ ဖိအားကြောင့် နင့်ကိုငါ လက်ခံလိုက်ရတာလားဆို
တာ နင်တစ်ဆိတ် စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခုတော့။

ငါ့ရင်အုံမှာ နင့်အမုန်းတွေ စွန်းထင်းနေပြီလား။

နင်နဲ့ ငါ ကြုံဆုံရတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ငါနာကြင်စွာ မေ့ပစ်ဖို့
ကြိုးစားနေမှာ ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီဖြစ်ရပ်တွေက စံ မျက်ရည်စတွေနဲ့ အတူ ပုံရိပ်ထင်ကျန်ရ
စိသည် ။

အခန်း (၂)

ထိုနေ့က စံနှင့် စံသူငယ်ချင်းတစ်စု ဒဂုံစင်တာမှာ ဈေးဝယ်လာခဲ့သည်။ ။ စံတို့ သူငယ်ချင်း လေးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် စနောက်၍ ရိုက်ပုတ်ကြသည်။ ။

သွယ်မာလှမ်းရိုက်တော့ စံ ရှောင်၍ ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားစဉ် တစ်စုံတစ်ဦးကို ဝင်တိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဝုန်း”

ဝုန်းခနဲ တိုက်မိတော့ စံကိုယ်လုံးလေး တစ်ပတ်လည်ကာ ယိုင်နဲ့ ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ။ စံ ကိုယ်ရှိန်ကို သတိကြီးစွာ ထိန်းမတ်နိုင်ပေမယ့် စံဝင်တိုက်သလို ဖြစ်သွားသည့်သူက ကိုယ်ရှိန်မထိန်း နိုင်ဘဲ ယိုင်နဲ့ ပြိုကျသွား၏။ ပြိုကျသွားတဲ့ သူကိုကြည့်တော့ သူ . . .။

သူမျက်နှာက ဒေါသရောင်နှင့် နီမြန်းလျက်။

လူအများ ဝိုင်းကြည့်ခံနေသည့် သူ့ဒေါသက တောင်တစ်လုံးလို မိုးမောက်လာသည်။ ။

“တောက်”

ဆွဲထူလိုတဲ့ စံလက်ချောင်းလေးတွေ သူ တက်ခတ်သံနောက် လွင့်မျောသွားသည်။ ။ လဲပြိုကျနေသည့် သူ့ကိုယ်ကို ရုန်းထလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် စံရှေ့ လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။ ။

“လူတစ်ယောက်လုံးကိုမြင်လျက် ဝင်တိုက်တာ ဘာသဘောလဲ”

သူ့စကားလုံးနဲ့ အတူ သူ့လက်တစ်ဖက်က စံပန်းစွန်းကို စောင့်တွန်းလိုက်သည်။ သူ့ဆောင့် တွန်းသည့်အရှိန်နှင့် စံကိုယ်လုံး လည်ဆင်းသွားသည်။

စံသူငယ်ချင်းတွေ ကမန်းကတန်း ဖေးကူလာတာကြောင့် စံကိုယ်လုံး လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းတွေ ဖေးမကူလျှင် စံလည်း သူ့လိုပြိုကျသွားမှာ သေချာသည်။ ဒါမှ မဟုတ် စံ ပြိုကျသွားအောင် သူ တန်ပြန်စီရင်တာလား။ သူ့မျက်ဝန်းက ခွဲခြားဆန်းစစ်လို့ မရအောင် အနီရောင်တွေ လှိုက်တက်နေ၏။

“မင်း ငါ့ကို ဇာတ်လမ်းရှာတာလား”

ဘုရားရေ သူ့စကားလုံးက စံတစ်ကိုယ်လုံးကို တဖြန်းဖြန်း ကြက်သီးထသွားစေသည်။ အထူးသဖြင့် လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတုန်း စံဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ရှက်သွားသည်။

“မင်းရှာတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ငါအပျင်းပြေတောင် စိတ်မဝင်စားဘူး”

အိုး။ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်နဲ့ တရစပ်စွပ်စွဲလာ၍ စံကိုယ်လုံးလေး တောင့်တင်းသွားသည်။ စံ သူငယ်ချင်းတွေ သည်းမခံချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

“ရှင်တစ်ဖက်သတ်မပြောနဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ နဲ့ မဆိုင်ဘူး ပါးစပ်ပိတ်ထား”

သွယ်မာ တစ်ခွန်းဝင်ပြောတော့ သူ ဒေါသက

သွယ်မာထံရောက်သွားသည်။ ။

“ဒီမှာ မိန်းမပီပီ ကက်ကက်လန်လန် ရန်ဖြစ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က မင်းတို့လို စွာလန်တေးတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး မိန်းကလေး တွေဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဇာတ်လမ်းစရာတာ သိပ် အောက်တန်းကျတယ်။ မင်းတို့လိုအောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမတွေကို ငါ အထင်မကြီးဘူး ဒီမှာ အမိ”

သူ့အတ္တတွေက စံမျက်နှာပေါ်ရောက်လာသည်။ ။

“မင်းအဲဒီလောက် ဇာတ်လမ်းရှာချင်ရင် အဲသလို ဇာတ်လမ်းမျိုးကြိုက်တဲ့ အကောင်တွေကို ရွေးပြီး ဇာတ်လမ်းရှာ ငါ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဇာတ်လမ်းရှာဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ဇာတ်လမ်းတော့မရဘူး လက်သီးရမယ်”

သူ လက်သီးကျစ်ကျစ် စံမျက်နှာရှေ့ ထိုးပြလာသည်။ ။ တစ်ဖက်သတ်တင်းနေသည့် သူ့ကို စံ ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက်ပေးရကောင်းမှန်းမသိအောင် ထွေပြားသွားသည်။ ။ ထို့ပြင် စံကို စိမ်းစိမ်းစူးစူး ကြည့်ပြီး

“တောက်”

ခပ်ပြင်းပြင်းလေး တက်ခတ်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ သူ့ပုံရိပ်ကို ငေးကြည့်ရင်း စံရင်မှာ နင့်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွား၏။ သူ့ဒေါသကို စံ သူငယ်ချင်းတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်

“လူပါးဝတဲ့ ကောင်”

“ဟုတ်တယ် မကျေနပ်ဘူး”

“လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

သွယ်မာ စိုးသက်နဲ့ အိဖြူတို့ သုံးယောက် သူ့နောက်ကျောကိုကြည့်၍
အသံကျယ်ကျယ် ရွတ် လိုက်သည်။ သူ့စကားလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လူ
အများ ဝိုင်းကြည့်ခံရမှုကြောင့် စံ ဝမ်းနည်းတကြီး လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်
။

“ဟေ့ စံ”

“နေဦးလေ”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဟန့်တားသံ စံနဲ့ ဝေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

★

ထိုနေ့ကစပြီး စံအပြင်မထွက်ရဲအောင် စံကိုယ့်စံ ရှက်နေမိသည်။ ။

“စံရယ်”

“စံ ဒီလောက်ထိ ရှက်နေဖို့ မလိုဘူး”

“သူ စွပ်စွဲသလို စံ ဇာတ်လမ်းရှာတာမှ မဟုတ်တာ”

သွယ်မာတို့ သုံးယောက် စံကို အားပေးစကားဆိုလာသည်။ ။ စံဦးခေါင်း
အသာယမ်း၍

“အဲဒါတွေ စံမသိဘူး စံသိတာ စံအရမ်းရှက်တာပဲ စံကိုမြင်ရင်
သူများ ဝေဖန်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်မှာ ကို စံ မခံရဲဘူး”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး လေ တကယ်ဆို အဲဒီနေ့က စံငြိမ်ခံနေဖို့ မ
သင့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် စံ တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ ဖြူတို့ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရတာ
လေ”

စံကို ဘဝင်မကျကြည့်လျက် ဖြူနဲ့ စိုးသက်တစ်ခွန်းစီ ဆိုလိုက်သည်

။

“ဟုတ်တယ် သွယ်လည်း အဲဒါကို ဘဝင်မကျဘူး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ တစ်ခွန်းပြောတိုင်း တစ်ခွန်းပြန်ပြောရမယ်လေ စံရဲ့ ”

သွယ်ပြောတော့ စံသက်ပြင်းချ၍ မွေးပွယုန်ရုပ်လေးကို ပွေ့ပိုက်လိုက်သည် ။

“စံက သူ့ကိုဝင်တိုက်သလိုဖြစ်တော့ သူ ထင်သလို ဖြစ်သွားတာလေ စံ ဘာပြန်ပြောလို့ ရမှာ လဲ”

“ဟ စံရဲ့ အဲဒီစိတ်ကို ဖြူ ဘဝင်မကျတာ”

ခပ်ပြင်းပြင်းပြောလိုက်သည့် ဖြူထံ စံအကြည့်ရွေ့သွားသည် ။ ဖြူ ဦးခေါင်းလေးဆတ်၍

“ဟုတ်တယ်လေ စံ ဝင်တိုက်သလိုဖြစ်တာက မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာ သူ့ကိုဇာတ်လမ်းရှာတာ မဟုတ်ဘူး အဲဒါ သူသိအောင် ပြန်ပြောနိုင်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် စံ စံပြန်မပြောနိုင်လို့ သူအတ္တကြီးကြီး စွပ်စွဲနိုင်တာလေ”

“စံနေရာမှာ စိုးဆို သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး ”

စကားလုံးနဲ့ ပြန်ချေလို့ မရရင် နပန်းဝင်လုံးပစ်မှာ ၊ စံအတွက် သည်းမခံနိုင်အောင် ဆူပွက်လာသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံ ချေပခြင်းမရှိတော့၊ စံစိတ်က စံဝင်တိုက်လို့ သူ့စွပ်စွဲနိုင်တာ စံသာ ဝင်မတိုက်ခဲ့ရင် သူ စွပ်စွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လေဟု တွေးရင်း စံသက်ပြင်းချလိုက်မိသည်

။

“သက်ပြင်းချည်း ချမနေနဲ့ စံစိတ်ကို စံမြှင့်တင်စမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ”

စံမျက်ခုံးလေးမြင့်၍ စိုးကိုငေးကြည့်လိုက်သည် ။ စိုးနှုတ်ခမ်းလွှာကို တင်းခနဲ စေ့ပိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ

“စံက ဘယ်ဖြစ်စဉ်ကိုမဆို စံကိုယ်စံအပြစ် ပုံချတတ်တယ် မဟုတ်လား အဲသလို မြင်နေတာက စံရဲ့ အားနည်းချက် ရှင်းအောင်ပြောရရင် သူတစ်ပါး စံကိုနှိပ်ကွပ်နိုင်တဲ့ စံရဲ့ ပျော့ညံ့မှုလေ”

“ဟုတ်တယ် စံ စံရဲ့ ပျော့ညံ့မှုကို သတိထားပြီး ပြုပြင်ပါလို့ စိုးတို့ အတန်တန် သတိပေးတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ စံ ပျော့ညံ့လေ တစ်ဖက်က ဖိလေပဲ အခုလက်တွေ့ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား စံ”

စံစိတ်ကို အစဉ်ပျော့ညံ့သည် ဟု ထောက်ပြနေသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံ အပြစ်မယူရက်ပါ။ စံစိတ်ရင်းက အဲသလိုပဲ စံကြောင့် သူတစ်ပါးနစ်နာရတယ်ဆိုရင် သူတစ်ပါးပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံကာ နေတတ်၏။

ခေါင်းငုံ့ခံတတ်တဲ့ စံ စိတ်ရင်းကို သူငယ်ချင်းတွေ အစဉ်အမြဲ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေခဲ့သည် က သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သည် ။

“ပြောတာကြားလား စံ”

ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လှမ်းမြင်ရသည့် စကြာပန်းပွင့်ပေါ် ပျံဝဲလာသည့် ပိတုန်းကောင်ကို စံငေးကြည့်၍ ငြိမ်သက်နေမိသည် ။ ထိုအခါ စိုး အားမလိုအားမရဖြစ်လျက် စံပခုံးကို တွန်းတိုက်ဆိုလာသည် ။ စံပခုံးတွန့်ခါသွားပြီး

“ကြား ကြားတယ် စိုးရယ်”

“ကြားတယ်ဆိုရင် စံစိတ်ရင်းကို စံပြုပြင်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုတာ သတိထားတော့”

“အင်းပါ စိုးရယ်”

စံ ခပ်ပျော့ပျော့လေး ပြောလိုက်သည်။ ။ စံအပြောကို ဖြူနဲ့ သွယ် ဘဝင်မကျသလို စူးစိုက်ကြည့် ပြီး

“အင်းပါဆိုပြီး ခေါင်းငုံ့ခံပြီး မကြိုးစားနဲ့ ”

“ဒီဖြစ်စဉ်က ထင်မှတ်မထားဘဲ ကြုံလာတာ သူများ ပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရင် စံပဲစိတ် ပင်ပန်းရမယ် အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပြောတာက ပိုပြီးနာစရာကောင်းတယ် ပြီးတော့ စံပန်းကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ အနာဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ် သွယ်ဆို အဲဒီကောင်ကို ပါးဆွဲရိုက်မှာ ”

“အိုး ဖြူဆို သူ့မျက်နှာကို တံတွေးထွေးလိုက်မှာ လေ”

“အမလေး စိုးသာဆိုရင် သူ့ဒေါသမျက်လုံးကြီးကို ဆတ်ခနဲ ထိုးဖောက်လိုက်မှာ ”

သူ့အပေါ် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အငြိုးကြီးကြီး ရွတ်နေသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ဟုတ်တယ်နော် စံ ဘာဖြစ်လို့ စံသူငယ်ချင်းတွေလို စိတ်ဓာတ်မပြင်းထန်ရတာလဲ။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အားပေးလမ်းညွှန်မှုက စံစိတ်ကို စံပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ ရမလား။

စံရဲ့ မွေးရာပါ စိတ်ရင်းကို ခုချိန်မှ ပြောင်းလဲရမယ်ဆိုရင်

လွယ်ကူစွာ ပြောင်းလဲသွားမှာ လား။

“ဒါပဲနော် အဲဒီဒေါသမင်းသားနဲ့ နောက်တစ်ခါကြုံရင်
စံခေါင်းမောပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ အားမွေးထား”

စံကို ဘဝင်မကျရှုလျက် စိုးပြောတော့ စံရင်မှာ ရယ်ချင်မိသည် ။

“နောက်တစ်ခါ ကြုံရင်တဲ့ လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

စံ နှုတ်ခမ်းပါးကို မလှမပ တွန့်ယှက်၍

“မဆုံချင်ပါဘူး စိုးတို့ ရယ်”

“မဆုံရင်ကောင်းတယ် ဆုံရင်ပြောတာ”

“အိုး မဆုံပါစေ ဖြူရယ် ဆုံမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး စံ မတွေးဘူး မဆုံ
ပါစေနဲ့ စံ ဆုတောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် မဆုံဖို့ ဆုတောင်းတာ ကောင်းတယ် ဆုံနေရင် သွယ်
ပါးဆွဲရိုက်မိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆုံလာရင် ဖြူလည်း အဲဒီကောင်ကို တံတွေးထွေးမိလိ
မ့်မယ်”

“စိုးကတော့ နပန်းဝင်လုံးရမယ် သိလား မဆုံတာ ကောင်းတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းဆိုတော့ စံ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“ဟုတ်တယ် သူနဲ့ မဆုံပါစေ”

သူငယ်ချင်းတွေ သံပြိုင်ရွတ်၍ စံ ကျေနပ်စွာ ပြုံးရယ်လျက် စိုးတို့
ဆုတောင်းပေးသလို တကယ်ပဲ သူနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် မဆုံမှာ လား

ကံကြမ္မာရယ်။

*